

меделец, но не уговорили с каква заплата: стопанина да му заплати според работата.

Сам стопанина бил много работен човек: сутрин рано излизал и вечер късно се връщал, като правил на пладне една малка почивка. Тъй карал и своя ратай да работи. И работил той с него заедно.

Отначало много му било трудно; искал често да си почива, но стопанина не го оставял. — „Сега е време за работа“, казвал той. — „Почивка — довечера“.

Тежко и мъчно било на богатия син да се труди цял ден. Снага обляна в пот, ръце, крака болят, но няма що да стори: трябва да работи. Дойде си вечер — грохнал от умора. Нахрани се, па се тръщне и заспива като мъртав до сутринта. На другия ден пак на работа, от ранни зори до мрак.

Дълга се видела годината за младия ратай. Ала и тя се свършила най-после. Огрубял, с попукани ръце, с мазолени крака, с орфани дрехи и обуца, той се радвал, че приближило време да си отиде.

Като дошел определения ден да си върви, стопанина му дал две жълтици и го изпратил с много здраве. Тръгнал си ратая весел и доволен. Като си дошел у дома, дал парите на баща си и уморен от дългия път, седнал да си отпочне.

Грабнал баща му двете жълтици и посегнал да ги хвърли в реката. Скочил сина, хванал ръката на баща си и рекъл:

— Стой, татко! Какво правиш? Не хвърлай парите! Знаеш ли, с какъв тежък труд, с какви мъки съм ги спечелил? ... Моля ти се, не хвърлай парите!

Спрел се баща му и му дал двете жълтици, спечелени с тежък труд, като казал:

— Видиш ли, синко, колко е мило спечеленото с труд!

Ц. Калчев.